

Na een goede tijd in Nederland ben ik weer terug in Uganda. Ik maak niet zo vaak meer gebruik van het openbaar vervoer, omdat de school waar ik nu werk op loopafstand is. Toch zit ik weer eens in een busje, dat zoals altijd goed vol zit. Over de oneffen wegen hobbelen we richting huis. Ik zit met m'n koptelefoon op naar een podcast te luisteren.

Tolk Gebarentaal

Dan laat m'n buurvrouw me haar telefoon zien. Op het scherm zie ik mijn eigen profielfoto van Whatsapp. Ik kijk naar haar, doe m'n koptelefoon af en vraag haar of we elkaar zouden moeten kennen. Misschien van de kerk? Ik ben erg actief in onze kerk, die duizenden bezoekers telt. Dus meer mensen kennen mij dan ik hen. Maar nee, ze kent me van een Whatsapp-groep van tolken Gebarentaal.

We blijken elkaar nog nooit ontmoet te hebben. Maar ze had m'n profielfoto al eerder eens bekeken en nu dacht ze dat ik dat wel kon zijn. En dat bleek dus waar. Toch knap, want veel Ugandezen vinden alle witte mensen op elkaar lijken.

We praten over het werk als tolk Nederlandse Gebarentaal. Hoe is ze ertoe gekomen om deze opleiding te doen? Wat maakte dat ze erin geïnteresseerd was? Het bleek niet haar eigen keuze te zijn. Het was haar vader die haar ertoe had aangemoedigd om deze keuze te maken. Dat gebeurt veel in Uganda, dat vaders de studiekeuze van hun kinderen bepalen. Er spelen dan twee argumenten mee: welke opleiding kan de vader betalen en met welke opleiding kan je later (goed) werk vinden?

Geen intrinsieke motivatie

Zo was het ook nu. Haar studiekeuze had niets te maken met een interesse in gebarentaal. Ook niet met een intrinsieke motivatie om bij te dragen aan een betere positie van dove mensen. De enige motivatie was: hier kan je later werk vinden. Maar werk vinden valt nog best tegen. Ze werkt weleens als tolk, maar niet zoveel. En erg boeiend vind ze het werk ook niet; "Het is wel oké", zegt ze.

Het opent mijn ogen opnieuw, dat de motivatie van mensen hier vaak zo anders is dan in Nederland. Natuurlijk snap ik het ook wel, in dit land met hoge werkloosheid en armoede. Tegelijkertijd maakt het me weer bewust hoe lastig het nog zal zijn om mensen te vinden die echt voor het goede willen gaan, omdat dat hun motivatie is. Ook als dat niet het meeste geld oplevert.

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 44 jaar. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een school, Hand in Hand Special Needs Education Center, in Mukono, waar dove en horende kinderen samen les krijgen. Ik geef les en ik zoek sponsors voor dove kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal. Zie voor meer informatie over mijn stichting Signs of Hope.

© Doof.nl